నూతన జన్మ

-వి. వెంకటేశ్వర్లు

జిల్లా ప్రజాపరిషత్ ఆఫీసులో 'స్పెషల్ టీచరు' ఉద్యోగాలకు ఇంటర్వ్యూలు జరుగుతున్నాయి.

ఉన్న ఉద్యోగాలు తక్కువే, అభ్యర్థులు మాత్రం ఎక్కువ. ఆఫీసు ప్రాంగణమంతా కోలాహలంగా, పెద్ద మనుషుల వాహనాల రాకపోకలతో, హాజరైన అభ్యర్థుల తొక్కిసలాటతో అతిసహజంగా ఉంది.

వచ్చిన అభ్యర్థుల్లో కొందరు తమక్కావలసిన 'పృక్తుల' రాక కోసం ఆత్రంగా ఎదురు చూస్తున్నారు.

కొందరు ఆ ఉద్యోగమే తమ జీవిత పరమార్థం అన్నట్టు ఉత్కంఠగా, ఆందోళనగా మొహాలుపెట్టి వెంట తెచ్చుకున్న ఎలిమెంటరీ పుస్తకాల్ని పదే పదే తిరగేస్తున్నారు.

భాస్కర్ ఒంటరిగా ఓ చెట్టు కిందకూర్చుని ఇంటర్వ్యూ లెటర్‌ని పరిశీలిస్తున్నాడు.

డాక్టర్ ఎం భాస్కర్,ఎం.ఎ.పి.హెచ్‌డి., బి.ఇడి. ఇంత చదువు చదివి చివరకు అతను స్పెషల్ టీచరు ఉద్యోగం కోసం వచ్చాడు.

ఒకప్పుడెన్నో ఆశయాలూ, లక్ష్యాలూ ఉండేవి. లెక్చరర్ కావాలనీ, తనకున్న మేధా సంపత్తితో విద్యార్థుల హృదయాల్ని విజ్ఞానమయం చెయ్యాలనీ, అందరికి మంచి చేస్తూ సమాజంలో గొప్పవ్యక్తిగా నిలబడాలనీ - ఎన్నో తియ్యని కలలుకన్నాడు. పి.హెచ్‌డి. సంపాదించాడు.

ఉద్యోగం వచ్చేంత వరకూ ఆసరాగా ఉంటుందని ఓ ప్రైవేటు రెసిడెన్షియల్ కాలేజీలో చేరాడు.

లెక్చరర్ కావా లన్న తన ఆశ ఈ విధంగా నెరవేరింది. కాని అతని జీవితం ఆ స్థితి నుంచి బయటికి, రాలేక పోయింది. ఏళ్ళు వేళ్ళు లెక్కబెట్టినట్టు గడిచిపోయాయి. ఈలోపు అతను ఉన్న కాలేజీలో ఉండకుండా పది కాలేజీలు మారాడు.

పి.హెచ్‌డి తీసుకున్న అయిదేళ్ళకి అతనికి అనుభవ పూర్వకంగా తెలిసింది తనకంటే చిన్న వాళ్ళూ, తనకంటే చదువుల్లో అన్ని విధాలా వెనకబడిన వాళ్ళూ ఎంతోమంది డిగ్రీ పూర్తికాగానే ఏదో ఒక విధంగా బి.ఇడి.లు చేసి రెండు మూడేళ్ళలో టీచర్ ఉద్యోగాలు సంపాదించు కుంటున్నారని. భాస్కర్‌కూడా కొంతమంది మిత్రుల సలహా మేరకు 'కరస్పాండెన్స్‌కోర్సు'లో వేలు ఖర్చుపెట్టి బి.ఇడి. పూర్తి చేశాడు. మూడేళ్ళ తర్వాత ఈ ఇంటర్వ్యూ.

డాక్టరేట్ డిగ్రీ తీసుకున్న భాస్కర్, ఈ దేశంలో సగటున వెయ్యి మందిలో ఒక్కరు కూడా చదవలేనంత పెద్ద డిగ్రీ ఉన్న భాస్కర్ - కేవలం ఓ చిన్న ఉద్యోగం కోసం ఆశగా పరుగెత్తుకు రావడానికి చాలా కారణాలు న్నాయి.

అతనికి మరొక్క నెలలో ప్రభుత్వం ఉద్యోగార్హతకి నిర్ణయించిన గరిష్ట వయోపరిమితి దాటిపోతుంది.

అతను ప్రస్తుతం పనిచేసే ప్రైవేటు కాలేజీలో అతని జీతం వెయ్యిరూపాయలే అయినా, ఆ కాలేజి యాజమాన్యం ఎప్పుడైనా అతన్ని బైటికి పంపించేయ్యెచ్చు.

కాంపిటీటివ్ పరీక్షలు రాసి నెగ్గగలిగే ఓపిక అతన్లో ఎప్పుడో చచ్చిపోయింది. అతనికి గవర్నమెంటు లెక్చరర్ ఉద్యోగంరాదని తెలిసి పోయింది.

ఎందుకంటే అతనికి తెలిసిన వాళ్ళు అధికారంలో ఉన్నప్పుడు అప్పటి ఇంటర్వ్యూలో 'రాజకీయం' చెయ్యకుండా నిజాయితీని నమ్ముకున్నాడు. అప్పుడు రాలేదు. అతనికి పెళ్ళయ్యింది. భార్య మరో వారంలోపు ప్రసవించవచ్చు. తన భార్యా బిడ్డలు వేళకు కనీసం నాలుగు కారపు మెతుకులు తినాలన్నా అతనికేదో ఒక స్థిరమైన ఆధారం కావాలి.

ఇన్ని అవసరాల దృష్ట్యా భాస్కర్ ఈ ఉద్యోగం కోసం వచ్చాడు. అతనికి ఈ ఉద్యోగమే ఆధారం. ఇది జారి పోయిందంటే అతని ఆశలు అడుగంటినట్టే. ఇన్నాళ్ళూ ఏదో ఆశతో మొండిగా బతికాడు.

అతని కొచ్చే జీతం చాలకపోతే ఇన్నాళ్ళు అతని అత్తమామలు గింజాగట్రా పంపించి ఆదుకున్నారు. ఎప్పటికైనా అతను ఉద్యోగస్తుడు కాకపోతాడా అని ఇప్పుడిది కూడా రాకపోయిందంటే అతనూ, అతని భార్యా, బిడ్డా...

ఇంటర్వ్యూలు ప్రారంభమైనట్టున్నాయి. అతనికి నెంబర్ వందలోపు. పిలుపు రావడానికి గంట పట్టవచ్చు. అయినా ముందుగానే వెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

భుజానికున్న సంచిలోంచి ఐదో తరగతి సాంఘిక శాస్త్రాన్ని బైటికి తీసి మరోసారి చదవడం మొదలుపెట్టాడు. డి.ఇ.ఓ. తనకు ఖచ్చితంగా ఉద్యోగం ఇస్తానని మాటిచ్చాడు. ఏం చేస్తాడో, అసలు ఇంటర్వ్యూలో ఉన్నాడో లేదో!

ఇంటర్వ్యూలో మిగిలినవాళ్ళు ఏం ప్రశ్నలు వేస్తారో అతని కళ్ళు పుస్తకాన్ని చదువుతూంటే... మనసిలా

ఆలోచిస్తోంది.

"చివరికి పి.హెచ్‌డి. డిగ్రీ హోల్డర్లు కూడా ఇలా మనకడ్డు తగుల్తుంటే మనలాంటి వాళ్ళకింకే మొస్తాయ్‌రా ఉద్యోగాలు" చెవులకి సన్నగా, స్పష్టంగా వినిపించడంతో అటువైపు చూశాడు భాస్కర్.

ఎవరో వ్యక్తి కుర్రాడ్లానే ఉన్నాడు. భాస్కర్ని చూసి అదో విధమైన గౌరవభావంతో చిరునవ్వు నవ్వాడతను. కాని అతని చూపులలో 'జాలి' స్పష్టంగా కనిపించింది.

భాస్కర్‌కి "పిచ్చి తమ్ముడూ, నీ వయసులో నేను ఉద్యోగం అంటే ఏమిటో కూడా ఆలోచించనంత బిజీగా ఉండేవాణ్ణి. అందుకే... చివరికి మీకు పోటీ రావలసివస్తోంది..." అని చెప్పాలనుకున్నాడు. కాని...

ఉద్యోగం రాకుండా పెళ్ళి చేసుకోనని భీష్మించిన భాస్కర్ అమ్మా నాన్నల పోరు పడలేక తలవంచాడు.

ఎలాంటి అడ్డదార్లు తొక్కకుండా నిజాయితీగా ఉద్యోగం సంపాదించాలనుకున్నాడు.

అలా అనుకునే రెండుసార్లు లెక్చరర్ ఉద్యోగాల ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళి, తిరుగు మొహం పట్టాడు. ఉద్యోగం రాందే పిల్లల్ని కనగూడదని నిశ్చయించుకున్నాడు. కాని పరిస్థితులకి లొంగిపోయారు.

ఇప్పుడు కూడా నిజాయితీ గా, మెరిట్‌తో ఉద్యోగం సంపాదించాలనుకున్నాడు. తన దృఢాభిప్రాయాన్ని భార్యాపిల్లల కోసం మార్చుకున్నాడు. తన మామగారి స్నేహితుడు, తన 'కులస్తు'డైన ఆ జిల్లా విద్యాధికారిని ఈ ఉద్యోగం కోసం పట్టు కున్నాడు.

రోజుకి పదిసార్లు అతని చుట్టూ తిరిగాడు. ఉద్యోగానికి బేరం పదివేలకి కుదుర్చుకుని ముందుగానే చెల్లించారు.

ఇంత కష్టపడి సంపాదించే ఆ ఉద్యోగంవల్ల వచ్చే జీతం నెలకు దాదాపు నాలుగొందల రూపాయలు, ఆ జీతంతో, ఎలాంటి సౌకర్యాలూ ఉండని ఒక గ్రామంలో పని చెయ్యాలి. అలా ఒకటి రెండేళ్ళు పనిచేస్తే అప్పుడు ప్రభుత్వం అతని సేవల్ని గుర్తించి ఆ ఉద్యోగాన్ని పర్మినెంటు చేయవచ్చు.

అప్పుడు జీతం దగ్గర పన్నెండొందలు రావచ్చు. ఇలాంటి ఉద్యోగం కోసం ఇంత కష్టపడాలా, బ్యాంకులో లోను తీసుకుని స్వతంత్రంగా ఏదో ఒక వ్యాపారం చేసుకునైనా బతకొచ్చుకదా... అనుకుంటే భాస్కర్‌కి తాను లెక్చరర్ లేదా టీచర్ పని తప్ప ఈ ప్రపంచంలో ఇంకేదీ చెయ్యలేడని గొప్ప నమ్మకం.

అందువల అతను గవర్నమెంటు ఉద్యోగం తప్ప ఇంకేదీ చెయ్యదల్చుకోలేదు. అందుకే ఇన్ని పాట్లు.

ఇంటర్వ్యూకి భాస్కర్ వంతొచ్చింది. మొహంలో టెన్షన్ నడకలో తడబాటు చూపిస్తూ హాల్లో దూరాడు లోపలికి వెళ్ళడంతోనే అతని కళ్ళు డి.ఇ.ఓ కోసం వెతికాయి. నలుగురు ఇంటర్వ్యూ బోర్డు సభ్యుల్లో ప్రత్యేకంగా కనిపిస్తూ తలవంచుకుని అప్లికేషన్లని వెరిఫై చేస్తున్నాడాయన

"నమస్తేసార్" బలవంతపు నవ్వుని మొహానికి పూసుకుంటూ అందర్నీ విష్ భాస్కర్.

మిగతా ముగ్గురూ తలూపి కూర్చోమన్నట్టు సైగ చేశారు.

థాంక్యూ" వినిపించకుండా అనేసి కూర్చున్నాడు.

"యు ఆర్. మిస్ట...ర్.ర్. భాస్కర్? డిఇఓ అన్నాడు తలెత్తకుండానే

"యస్సర్."

"మీరు డాక్టరేట్ కూడా చేశారు కదూ!" ఆయనే అడిగాడు తలెత్తి చూస్తూ "ఎస్సార్..." గుండెల్లో గుర్రాలు బయల్దేరాయి భాస్కర్‌కి.

రాత్రే తనతో చెప్పాడు డిఇఓ. "నేనేం ప్రశ్నలడగను. మిగతా వాళ్ళు అడుగుతారు. జాగ్రత్తగా ఆలోచించి సమాధానం చెప్పు' అని.

మరి ఇప్పుడేమిటి.

"పి.హెచ్‌డి అయ్యాక బి.ఇడి. చెయ్యడా నిక్కారణం" వేరే ఆయన అడిగారు ఏం చెప్పాలో వెంటనే తోచలేదు భాస్కర్‌కి.

"అది... అది... బి.ఇడి. చేస్తే ఉద్యోగాలు త్వరగావస్తాయని..." నోరుజారాడు.

ఆదేంటండీ అలా అంటారు? దేశంలో బి.ఇడి. చేసేవాళ్ళు లక్షల మంది ఉన్నారు. పి.హెచ్‌డి. చేసే వాళ్ళు వందల్లో ఉన్నారు. అలాంటప్పుడు పెద్ద డిగ్రీకి కదా తొందరగా ఉద్యోగం రావలసింది?"

"రావాలి సార్! కాని ఉన్న లెక్చరర్ పోస్టుల్ని గవర్నమెంట్ భర్తీ చేస్తేగాని... చెప్పడం పూర్తి అవుతూనే కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి భాస్కర్‌కి. రెండో ప్రశ్నకు కూడా ప్రభుత్వాన్ని విమర్శించినట్టు జవాబు చెప్పాడతను.

వాళ్ళడిగే ప్రశ్నలకు జాగ్రత్తగా సమాధానం చెప్పు అన్న డి.ఇ.ఓ. సూచన చెవుల్లో గింగురుమంది. తన తొందరపాటుకు తిట్టుకున్నాడు.

"మరైతే ప్రభుత్వం లెక్చరర్ పోస్టుల్ని భర్తీ చేసేంత వరకు ఆగితే మీరు లెక్చరర్ అయిపోవచ్చు కదా! అలాంటప్పుడు తొందరపడి ఈ చిన్న ఉద్యోగానికి రావడమెందుకు? ఒకవేళ మేము మీకీ ఉద్యోగమిచ్చినా మీరు శాశ్వతంగా ఇందులోనే ఉంటారని నమ్మక మేముంది? రేపు లెక్చరర్ పోస్టు వస్తే దానికి మీరు వెళ్ళిపోతే?" మెదడు చెమటలా కాలి మొహమంత అల్లుకుపోయినట్టయింది.

భాస్కర్‌కి ఈ ఉద్యోగం ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ రాకపోతే నాకు ఆత్మహత్యేగతి. దయచేసి నాకీవుద్యోగం ఇప్పించండి" అని దీనంగా కాళ్ళు పట్టుకోవాలనిపించింది. అంతలోనే తట్టింది సమాధానం" నిజమేసార్! కాని మరోనెల తర్వాత నేను ఏ ప్రభుత్వోద్యోగానికి పనికిరాను. ఈనెల రోజుల్లో లెక్చరర్ పోస్టులు పడతాయా? ఇకనేను ఈఉద్యోగాన్ని వదిలే సమస్య ఏముందిసార్!" ఈ ఒక్క సమాధానానికి తనను తాను అభినందించుకున్నాడు.

"యు ఆర్ రైట్... ఓ.కే! థాంక్యూ మిస్టర్ భాస్కర్! యుకెన్ గో" డి.ఇ.ఓ. వేరే అప్లికేషన్ అందుకుంటూ అన్నాడు.

బయటికొస్తూ అనుకున్నాడు భాస్కర్ - "అడిగేవాడికి చెప్పేవాడు లోకువ" కాదు "పిల్లికి చెలగాటం ఎలక్కి ప్రాణ సంకటం."

★ ★ ★

టి. సురేష్, హెచ్.నం. 6-18-111, ఆదర్శనగర్, నిజామాబాద్

“తెలియని ఇలా తొందరపడకూడదు రోజులలోగానన్ను” మని డాక్టర్ చెప్పింది. నా దగ్గర మీరుంటేనే నాకు హాయిగా ఉంటుంది. ఈ ఉత్తరం అందిన వెంటనే మీరు బయలుదేరి రండి. మీరూ ఇలా ఇంటయ్యా అయిపోయి ఉంటారనుకుంటాను. మీ మేనేజర్తో కాకపోయినా ‘మేడ్’ మిత్రుల్నైనా మీకు ఉద్యోగం వస్తుందని నమ్ముతున్నాను.

అమ్మా నాన్నలు మిమ్మల్ని వెంటనే బయల్దేరి రమ్మన్నారు. మీరు పక్కనుంటేనే నాకు ధైర్యంగానే ఉంటుంది. నాకు నూతన జన్మలాంటి ఈ ప్రసవం అయిపోయి నేను కళ్ళు తెరవగానే ముందుగా మిమ్మల్ని చూడాలి. వెంటనే బయల్దేరి వస్తారు కదూ! ఎదురుచూస్తూ ఉంటాను.

మీ

శ్యామల

ఉత్తరాన్ని మడిచి జేబులో పెట్టుకుని గబ గబా బట్టలు బ్యాగులో సర్దుకున్నాడు భాస్కర్.

జీవితంలో అతనికి ఎలాంటి రాజకీయాలూ, అవమానాలూ, పలుకుబడ్లూ తెలియదు. దొరికిన ఒకే ఒక స్నేహితురాలు అతని భార్య. ఆమె ఇచ్చే ధైర్యం, ప్రోత్సాహం అతనికి భవిష్యత్తు మీద ఆశలు పుట్టిస్తుంది.

భోజనం కూడా చెయ్యకుండా తెలిసిన మిత్రుడొకడికి ఇంటయ్యా రేపు తెలియగానే టెలిగ్రాం ఇవ్వమని చెప్పి బస్సెక్కాడు. సాయంత్రానికి ఊరు చేరి అక్కడ ఎదురు చూస్తున్న భార్య కళ్ళలో వెలిగిన ఆనందపు కాంతుల్ని చూసి సంతృప్తి పడ్డాడు.

అత్తమామలు, బావమరుదులు తనపట్ల చూపించే ‘మర్యాద’ ఇలా పూర్తిగా తగ్గినందుకు పెద్దగా బాధపడలేదు. ఇప్పుడు తనకు ఉద్యోగం రాకపోతే ఆ కాస్త మర్యాద కూడా ఉండదేమో అనుకున్నాడు.

రెండ్రోజుల తర్వాత అర్ధరాత్రి పూట శ్యామలకు నొప్పులు ప్రారంభమయ్యాయి. అంతా కంగారుగా తీసి వెంటనే హాస్పిటల్‌లో చేర్పించారు. డాక్టర్ మందులు రాసి ఇచ్చింది. మామయ్య డబ్బు ఇస్తున్నాడు.

ఆయన జేబులోంచి ఇస్తుంటే, డబ్బులు ఇవ్వలేని బాధతో భాస్కర్ మనసు సిగ్గుతో చితికిపోయింది. తన డబ్బుతో తన భార్యకు మందులు కూడా ఇప్పించలేని పరిస్థితిలో ఉన్నందుకు. అయినా తప్పదు. తన భార్యకు ఏమీ కాకూడదు. అర్ధరాత్రి బయట మందుల కోసం తిరుగుతున్నాడు భాస్కర్. అత్తయ్య ఏడుస్తుంటే ఓదార్చడానికి మామయ్య ఉన్నాడు. ధైర్యం చెప్పడానికి డాక్టర్లు, నర్సులు ఉన్నారు. మామయ్య డాక్టర్‌గారితో నెలలు జాగ్రత్తగా చెయ్యి అనే స్థితిలో ఉన్నాడు. కానీ తన బాధ ఎవరికి చెప్పుకోవాలి? ‘నాతో చెప్పు’ అనేవాళ్ళు తన భార్యకేనా అయితే? అంతమంది స్నేహితురాలు దూరమైపోతుంది.

బిడ్డని కనడానికి ఆడవాళ్ళకి ఇంత ప్రాణం పోయేటంత ఎందుకు? కొన్నమ్మవ్వి ఇంతకుముందే తెలిసి కూడా ఆడవాళ్ళెందుకు ఇంత సాహసం చేస్తారు? ఇలాంటి పరిస్థితే మగవాళ్ళకుంటే? ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను బిడ్డల్ని కనరు. తన భార్యని రక్షించేవాళ్ళు??

జీవితంలో దేవుడు అనేవాళ్ళ నమ్మని భాస్కర్ ఆ క్షణంలో తన భార్యను రక్షించమని ప్రార్థించాడు.

ఎదురుగా తెల్లని బట్టల్లో ప్రత్యక్ష దేవతలా వస్తున్న డాక్టర్ దగ్గరికెళ్ళి దీనంగా అన్నాడు ‘ప్లీజ్ సేవ్ మై వైఫ్’ ఆమె అతని వైపు చూడను కూడా చూడలేదు.

రాత్రంతా డాక్టర్, నర్సులు నానా కష్టాలు పడి అడ్డం తిరిగిన బిడ్డని సరిచెయ్యగలిగారు. ఉదయం ఎనిమిది గంటలకల్లా గండం గడిచి పండంటి బయటపడింది. శుక్రవారం... ఆడపిల్ల.

డాక్టర్ చెప్పిన వార్తని మోసుకుంటూ వచ్చాడు భాస్కర్. అత్తయ్య ముందుగా తన భర్తకు చెప్పింది “ఆడపిల్ల... ఇద్దరూ క్షేమం” అని పక్కనే భాస్కర్ ఉన్నాడు కాబట్టి మళ్ళీ అతనికి చెప్పలేదు.

“పోన్లేవే! బిడ్డ... రాత్రంతా బాధతో పోరాడింది... అందుకే అంటారు. ఆడదానికి ప్రసవం నూతన జన్మ” అని నిట్టూరుస్తూ అన్నాడాయన.

భాస్కర్ అబ్బాయి కావాలనుకున్నాడు అమ్మాయి కాబట్టి... సరిపెట్టుకుంటాడు.

“శుక్రవారంనాడు లక్ష్మీదేవి పుట్టిందయ్యా! ఇక నీ రోజులే మారిపోతాయి చూడు” అత్తయ్య మాటల్లో మనసులో పుట్టుకొస్తున్న బాధ స్పష్టంగా కనిపించింది భాస్కర్‌కి.

“వెళ్ళి చూడొచ్చా?” భాస్కర్ మనసంతా అప్పుడు భార్యమీదే ఉంది.

“ఊ... వెళ్ళండి...”

“బావా! బావా!!... నీకో టెలిగ్రాం వచ్చింది...” గదుస్తున్న వెనక్కి తిరిగాడు భాస్కర్. శ్యామల చిన్న తమ్ముడు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి చెప్పడంతో

“ఏమి టెలిగ్రాం?” ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

“అన్నయ్య తెస్తున్నాడు” రొప్పుతూ చెప్పాడతడు.

గబగబా బయటకి పరిగెత్తాడు భాస్కర్. ఎదురొచ్చాడు పెద్దబావమరిది. అతని చేతిలో ఉన్న టెలిగ్రాంని లాక్కుని చూశాడు. అతని గుండెలు భవిష్యత్తు మీద ఆనందంతో కూడిన భయంతో గడగడ లాడుతున్నాయి.

“యు ఆర్ సెలక్టెడ్ – కంగ్రాచ్యులేషన్స్” సంతోషంతో గుండెలు ఉప్పొంగాయి భాస్కర్‌కి. ఎదురుగా వచ్చిన అత్తమామలకి వార్త చెప్పాడు.

“నే చెప్పలా? శుక్రవారం పూట లక్ష్మీదేవి పుట్టింది. నీకు ఉద్యోగమొచ్చింది. ఇంకేముంది? ఇంకో నాలుగురోజుల్లో నీ జాతకమే మారిపోతుంది. నాకు తెలుసు. నా మనవరాలు మహాజాతకురాలు.”

అత్తయ్య మాటలు భాస్కర్‌కి వినిపించలేదు. మెల్లిగా శ్యామల దగ్గరికి కదిలాడు. శ్యామల కళ్ళు తెరవగానే చెప్పాలి – నీతో బాటు నేను కూడా నూతన జన్మ పొందానని అనుకుంటూ!

వి. వెంకటేశ్వర్లు,
ఇం. నం. 44-499-165 (88-881),
అంబర్‌నగర్, బిస్టాక్,
హైదరాబాద్ – 88544.

వి. రవి ప్రసాద్, బొమ్మపూర్ (పోస్ట్), మహబూబాబాద్, కరీంనగర్ జిల్లా – 505 122